

ESSO

START

ESSO

7UP

FINISH

7UP

V
VREDESTEIN

VREDESTEIN BANDEN

DE WIELERWEDSTRIJD ‘MIJL VAN MARES’

door Theo Martens en Tinie Vlassak

Het was in 2021 precies 65 jaar geleden dat er een begin werd gemaakt met de latere ‘Mijl van Mares’. De basis werd gelegd door Cor Wijdenes die bestuurslid was van ‘Wielierclub Wilhelmina’ uit Eindhoven. Hij organiseerde wel vaker wielervedstrijden in de regio. Tevens was hij vertegenwoordiger van Vredesteinbanden. Hierdoor kwam hij ook bij Driek van Gansewinkel die een garagebedrijf in Maarheeze had en ook een echte wielierfan was. Er werden contacten gelegd en al snel waren de ‘ingrediënten’ aanwezig om ook in Maarheeze een wielervedstrijd te starten (1).

Het begin met de Amateurs

Na de nodige voorbereidingen was het in 1956 zover. Het was gelukt om de plaatselijke frisdrankenfabriek als grootste sponsor aan te trekken, dus lag het voor de hand dat de eerste ronde de naam ‘Grote Seven-Up Ronde’ van Maarheeze kreeg. Organisatoren waren onder meer Driek van Gansewinkel, Frans Brugmans en Rinus Knapen. De ‘Wielierclub Wilhelmina’ uit Eindhoven hielp mee bij de opstart. Ze regelde de inschrijving van de renners en zorgde voor de noodzakelijke technische ondersteuning.

De Ronde van Maarheeze in de jaren zestig (foto Peter van Schalen, Lierop, collectie Heemkundekring ‘De Vonder’, Asten-Someren).

Huldiging bij de amateurs. Datum en deelnemers onbekend.

Frans Swinkels was vanaf het begin bij de organisatie betrokken en regelde o.a. de dranghekken en het uitzetten daarvan. Frans was lid van duivenclub ‘Steeds Sneller’ en wist de duivenmelkers ervoor te motiveren zich met het uitzetten van de dranghekken bezig te houden. Het leverde de duivenclub Fl. 75,- op. Daarna is Frans Swinkels lid geworden van het organisatiecomité en korte tijd later is hij voorzitter geworden. Natuurlijk werd er voorzichtig en klein begonnen met een ronde voor de amateurs. Bekende winnaars in de eerste jaren waren Jan van Vliet uit Rotterdam en Theo Rutten uit Leende, ze wonnen allebei twee keer. Het waren vooral de renners uit de eigen streek die furore maakten. Zij hadden hun eigen fans. Er waren veel wielersclubs in de regio die allemaal hun eigen favorieten hadden zoals Fons Steuten uit Weert, Gerrit Vossen uit Someren en vooral ook Jan Corstjens uit Budel. Maar het streven van de organisatie was natuurlijk een echte profronde te realiseren.

Start met de ‘Profs’

In 1963 had men het voor mekaar; de eerste internationale profronde in Maarheeze. En dat met namen die bij velen nu nog tot de verbeelding spreken. Ze waren er, de toppers van toen: Jan Jansen, later tourwinnaar, Peter Post regerend Nederlands kampioen op dat moment, Wim van Est, Henk Nijdam en Bas Maliepaard.

De oudere wielersliefhebbers weten het nog. Wim van Est was de eerste Nederlander die de gele trui veroverde in de Tour de France. Hij heeft hem slechts één dag aan

gehad. De volgende dag reed hij op een vrij smal grintweggetje het ravijn in. Hij moet even ‘down’ geweest zijn, maar kwam later weinig gehavend weer boven. Hij werd gesponsord door Pontiac horloges. Hij rolde in het ravijn 70 meter naar beneden. Zijn sponsor speelde er volledig op in. De slogan werd: “Wim van Est viel 70 meter diep maar zijn Pontiac die liep”.

Van gewaardeerde ronde voor amateurs naar landelijk erkende profronde

Het was uiteindelijk Bas Maliepaard die als eerste winnaar van de eerste internationale profronde in Maarheeze geschiedenis schreef. Hij versloeg Jan Jansen en Piet Damen in de sprint na een gezamenlijke vlucht. En dat gebeurde onder het oog van ca. 10.000 betalende toeschouwers.

De profronde had de naam: ‘Ronde van Maarheeze’ gekregen. De duivenclub was nu niet langer de enige hekken-organisator. Frans Swinkels had een veel groter nieuw team hiervoor samengesteld. De ‘Ronde van grote wielerrondes van Nederland. De

Wim van Est, de eerste Nederlandse renner die de gele trui droeg in de Tour de France. Foto genomen bij de veteranenkoers van de Ronde van Maarheeze bij gelegenheid van het 25-jarig bestaan in 1986.

Maarheeze’ groeide uit tot één van de keuze voor de zondag van ‘Maria ten Hemelopneming’ (15 augustus) bleek een gouden greep. Het paste prima in de wielerkalender. De aanduiding ‘Seven Up’ was inmiddels uit de naam verdwenen. Op last van burgemeester van Schaik moest de naam veranderd worden in de ‘Ronde van Maarheeze om de Seven-Up prijs’. Overigens bleef ‘Seven-Up’ ook daarna nog een belangrijke sponsor.

Huldiging van de grote vedetten. Van links naar rechts: Zoetemelk, Winnen, Van der Velde, Gerrie Kneteman, rechts Hennie Kuiper, 1982.

Inmiddels was de ‘Ronde van Maarheeze’, midden jaren zestig, een volwaardige wielerkoeers geworden. Er waren wedstrijden voor adspiranten,

nieuwelingen en amateurs en natuurlijk als afsluiting de profronde. Het aantal toeschouwers groeide naar 20.000 en ze kwamen uit België, Duitsland en natuurlijk Maarheeze en omgeving. Omdat toprenners vaak maar een paar rondjes reden en dan met het startgeld opstapten naar een andere wedstrijd, had men daar iets op bedacht. Ze werden voortaan betaald naar het aantal ronden dat ze meegereden hadden. Nu moesten ze wel volop meerijden voor de prijzen. Dat had weer als nadeel dat wanneer iemand echt moest uitvallen, vanwege een val of zo, hij ook maar weinig beurde. Na de alom bekende 'Acht van Chaam' was de 'Ronde van Maarheeze' een van de belangrijkste wielervedstrijden van het jaar geworden.

Burgemeester mevrouw A. de Jong-Crajé bij het 25-jarig bestaan van de ronde in 1986.

In 1967 liep men tegen het probleem aan dat 'Maria ten Hemelopneming' geen nationale vrije dag meer was. Er moest nu gezocht worden naar een andere geschikte datum in de landelijke wielerkalender. Alle zondagen van augustus vielen af want die waren al opgenomen in de wielerkalender van 'Bureau Intersport'. De organisatie bleef vooralsnog vasthouden aan de datum van 15 augustus.

Een bijzondere wedstrijd aan het begin van moeilijke jaren

Om nu toch nog een representatieve ronde te kunnen organiseren was er dus een groot probleem. Echter, er gebeurde iets bijzonders. Een week later stond in Heerlen het 'Wereldkampioenschap op de Weg' gepland. De complete Italiaanse wielerselectie voor dit kampioenschap besloot, min of meer als voorbereiding, deel te nemen aan de 'Ronde van Maarheeze'. Het zou een van de boeiendste wedstrijden uit de historie worden. Cees Zoontjes besliste de sprint met twee Italianen in zijn voordeel. In 1968 en 1969 is de ronde toen nog verreden maar de internationale successen van Nederlandse renners bleven uit. De belangstelling voor de ronde viel sterk terug. Daardoor is er daarna in 1970, 1971, en 1972 geen ronde verreden.

In 1973 had 'Frisdranken Industrie Winters BV' een eigen wielerploeg met de naam 'Canada Dry'. Zodoende kon er in 1973 en 1974 weer een wielerronde in Maarheeze

Van links naar rechts: Joyce van Hoof, Burgemeester J. Jorritsma, Gaby van Heugten en Frans Swinkels, 1999.

gereden worden maar het werd geen succes. De nieuwe route, door ‘de nieuwe wijk’, was minder interessant door het ontbreken van cafés en horeca langs het parcours en de belangstelling was slecht. Er resteerde een stevig financieel tekort aan het eind van de dag. Bovendien werd er in 1975 een nieuwe ronde, de ‘Omloop van de Kempen’ in de wielerafdeling ingevoerd door de KNWU. De stichting in Maarheeze bleef bestaan, maar het einde van de ‘Ronde van Maarheeze’ lag voor de hand.

Een nieuwe organisatie en een nieuwe generatie renners

Er vormde zich in de tweede helft van de jaren zeventig weer een nieuwe generatie aansprekende renners. Zoetemelk, Raas, Lubberding en Kuiper waren nieuwe grootheden in de wielersport. Tegelijk ontstond er een nieuw wedstrijdfeenomeen, namelijk het ‘avondcriterium’. De stichting ‘Prof Wielers Promotion’, de PWP, liet ook het oog vallen op Maarheeze. Frans Swinkels was nog steeds voorzitter en werd benaderd omdat hij wel interesse had in een avondcriterium in Maarheeze. Reden om eens te kijken wat er mogelijk was. Men had immers mindere tijden gehad en er was weinig financiële reserve. Frans Swinkels liet zich horen in een radioprogramma: “De ronde in Maarheeze zou herleven als er maar sponsors waren”. Hij noemde in de uitzending bedrijven als Van Ganswinkel en Winters als mogelijke sponsors. Het had gelukkig meteen effect. Nog de volgende dag meldde zich Leo van Ganswinkel en die gaf aan er wel brood in te zien. Hij was immers zelf ook een wielersportliefhebber. Toen recyclingbedrijf ‘Van Ganswinkel’ dus

Robby McEwen wint de ronde bij de profs in 1999.

wilde sponsors en ook 'Frisdranken Industrie Winters' wel weer mee wilde doen, lag de weg open naar een revival in de vorm van een avondcriterium.

In 1978 werd dus de traditie van de 'Wielerronde van Maarheeze' voortgezet, zij het in een andere vorm. Met een winnaar als Gerben Karstens was er weer reden tot optimisme. Frans noemt de nieuwe formule een "schot in de roos". Het avondcriterium bleek een formule waarbij gezelligheid en een avondje uit voorop stonden. Natuurlijk met muziek, drank, eten enzovoort werd het voor velen een feest. Zo kwam het ook voor dat de bezoekers van het criterium aan het eind van de avond niet wisten wie er gewonnen had. Wat aangeeft dat ook 'niet-wielerliefhebbers' genoten van het avondcriterium. Zo lukte het de organisatoren om weer een prominente plek te krijgen op de landelijke wielagenda. Met de eerste donderdag in augustus als vaste organisatiedatum zat men zelfs vóór de grotere criteriums zoals de 'Acht van Chaam'. Kortom, een gezellig gebeuren dat ook het dorp Maarheeze in de kijker zette. Het dorp kreeg daardoor landelijke bekendheid.

Natuurlijk zat er een geweldige organisatie achter waar men wel een jaar mee bezig was. Het organisatiecomité, onder leiding van Frans Swinkels met Theo Vrijzen als secretaris en ook Tiny Bosmans, moest heel wat inspanningen doen om het ieder jaar weer rond te krijgen met aansprekende namen van wielrenners. In 1986 vierde de 'Ronde van Maarheeze' het zilveren jubileum. Weliswaar was

Drukke bij het parcours nabij de finishlijn in de Stationsstraat.

het avondcriterium vooral een feestelijk avondgebeuren, maar ook overdag waren er wedstrijden. Het begon om 14.30 uur met 'De ronde voor de Junioren', gevolgd door de 'Amateurs' om 16.30 uur. Om 18.45 uur was er een ronde voor de 'Oud Tournrenners'. Aansluitend was er de reclamekaravaan waar veel sponsors zich presenteerden. Voordat de beroepsrenners om 19.30 uur aan hun avondcriterium begonnen, werden altijd nog de deelnemers aan de 'Tour de France' gehuldigd. Uiteraard werd aan het jubileumjaar ook extra aandacht besteed met een heuse drukbezochte receptie waar velen uit de gemeenschap en uit de wíelerwereld hun waardering uitspraken. Deelnemers in de jubileumronde waren onder meer Zoetemelk, Vanderaerden, Rooks en Pino.

Burgemeesters op de fiets

Velen in Cranendonck weten nog wel dat burgemeester mevrouw Vermue-Vermue (2012-2017) ook geregeld op de wielrenfiets stapt. Ook oud-burgemeester mevrouw De Jong-Crajé was een drijvende kracht achter de ronde. In 1989 was er bij de Ronde van Maarheeze al een aparte wedstrijd voor burgemeesters. Dat was natuurlijk zeer belangrijk voor Leo van Ganswinkel. Immers: het afvalverwerkingsbedrijf zag hierin wel voordelen: burgemeesters waren potentiële nieuwe klanten voor het bedrijf. Anderzijds haalde Leo ook andere sponsors binnen. Hij reed met DAF-vrachtwagens dus de DAF moest ook sponsoren en zo werd de sponsorlijst telkens aangevuld. De ronde was inmiddels zo populair dat er ruim voldoende

sponsors waren en natuurlijk bracht een volle feesttent ook het een en ander op.

Toegang gratis in 1992

Het voldoende aantal sponsors was de reden dat in 1992 de toegangsprijs opgeheven werd. Het was namelijk bijna ondoenlijk om het hele parcours goed af te sluiten. De kosten van controle en afzetting wogen ook niet op tegen de inkomsten. En daarnaast wilde men een evenement organiseren voor héél het dorp. Het bezoek werd gratis. Dat had weer tot gevolg dat veel bezoekers eerder kwamen. Tien gulden entree was toch voor een aantal bezoekers erg veel en die kwamen dan pas als de entree-inning gestopt was. Dat hoefde dus nu niet meer en daardoor was het vanaf het begin lekker druk. Daarbij waren niet alleen de renners publiekstrekkers, dat was bijvoorbeeld ook het optreden van Corry Konings die nogal wat fans had. Deze formule werd in vele jaren erna gehanteerd en bracht sterren als Glennis Grace en Belle Perez naar Maarheeze.

Van links naar rechts; Joop Zoetemelk, burgemeester M. Vermue en Jan Janssen, 2017 (collectie Heemkundekring 'De Baronie van Cranendonck', Budel).

Inmiddels was het vrijwilligersteam dat voor de opbouw van het parcours en aanverwant zorgde, gegroeid tot een aantal van zo'n 40 vrijwilligers. Ook daardoor was het mogelijk om het bezoek aan de ronde gratis te maken. De bezoekers kwamen veel eerder en de tapkraan liep doorlopend. Natuurlijk was ook de aanwezigheid van Bjarne Riis die tweede was geworden in de 'Tour de France' een grote publiekstrekker in 1996. Hij deed op zo'n dag vier koersen en beurde in Maarheeze Fl. 12.500,-. In die jaren een forse prijs, maar na de 'Tour' was het voor de renners oogsten voor hun successen. In de 'Tour' was de vergoeding maar zeer beperkt. De 'kermiskoersen' moesten de winst opbrengen. Zo kwamen er veel bekende renners naar Maarheeze. Jan Ullrich, Blijlevens en Boogerd waren populaire renners die in de eerste ronde zonder toegangsprijs aanwezig waren.

Maar daarvoor moest natuurlijk onderhandeld worden om het financieel beheersbaar te houden. Frans Swinkels had daar inmiddels zeer veel ervaring in en dat kwam de ronde ten goede. Vanaf 1981 was hij voorzitter. Hij was er vanaf de eerste ronde bij betrokken en hij was eigenlijk de organisator in Maarheeze.

De uit vrijwilligers bestaande werkploeg bij de het 40-jarig jubileum in 2001.

In de eerste jaren kwam de aansturing vanuit 'Eindhoven' en organiseerde hij ter plaatse alles. Bijgestaan door Theo Vrijsen, die vanaf het begin secretaris was, en ook door Tiny Bosmans. Niet alleen Frans, Theo en Tiny speelden een belangrijke rol in de organisatie. In die tijd waren ook Jac Strick (o.a. contact met Gerrie van Gerwen over de rest van het rennersveld), en Harrie van Gansewinkel, Harrie Evers (verzorgde met Tiny Bosmans de opvang van de renners) en Gerrit van Hees (verzorgde de 'permanence') actief betrokken bij de organisatie. Later groeide het bestuur uit tot zo'n tien personen die deze wielerronde allemaal vanuit een vaste taakverdeling organiseerden. De wielerronde was een echt dorpsfestijn in Maarheeze maar je zag de mensen uit Budel ook in grote drommen met de fiets en te voet richting Maarheeze gaan. Vooraf aan de 'groten' was er ook nog de amateurronde waar plaatselijke favorieten zoals Sandro Bijnen, Jelle Vrijsen en Jeroen van Hapen aan de start kwamen.

Frans Swinkels met echtgenote Koos bij de huldiging van Frans in 2000. Hij ontving een Koninklijke Onderscheiding.

Grote namen

Door de jaren heen zijn er heel wat toppers uit het wielervedstrijd over de straatstenen en het asfalt van de ‘Mijl van Mares’ geracet. Denk maar aan Gerben Karstens, tourwinnaar Joop Zoetemelk, Johan van de Velde, Peter Winnen, Theo de Rooij, Steven Rooks, Theo Maassen, Erik Breukink en niet te vergeten ‘de Kneet’, Gerrie Kneteman die in 1978 wereldkampioen was. Allen wonnen ze een keer ‘de Mijl’. Maar een echt huzarenstukje was in 1989 de komst van Greg Lemond. Hij kon zich in dat jaar, als trotse tourwinnaar in zijn gele trui, ook in Maarheeze aan het publiek presenteren.

Een legendarisch moment: Tour de France winnaar Greg Lemond in Maarheeze aan de start, 1989.

De naam ‘De Mijl van Mares’

Zoals in het begin al vermeld werd, begon het met de ‘Grote Seven-Up Ronde’. Later werd het ‘De ronde van Maarheeze’ tot aan het 25-jarig bestaan in 1986. Maar men wilde een echte originele naam voor de ronde hebben.

Zoals de naam: ‘Acht van Chaam’ ook een begrip was geworden. Bij het 25-jarig bestaan van toen nog ‘De ronde van Maarheeze’, werd een wedstrijd uitgeschreven om een originele naam voor de ronde te vinden. Het parcours bleek 1600 m lang te zijn. De Engelse mijl of mile is een lengtemaat die gelijk is aan 80 chain, dit is 1760 yard ofwel 1609,344 meter. Het eenheidssymbool is ‘mi’. Volgens Theum (Thomas) Meulendijks was de ronde van Mares dus ongeveer een mijl lang. Met zijn daarom ingezonden naam ‘De Mijl van Mares’ won hij en werd het definitief ‘De Mijl van Mares’.

Een stapje terug

In het jaar 2000 deden twee belangrijke personen een stapje terug. Frans Swinkels trad terug als voorzitter en droeg die taak over aan Cees Warendorff. Zelf bleef hij wel nog aan als vice-voorzitter. Frans bleef nog een aantal belangrijke taken doen zoals het regelen van de sponsoring en het vastleggen van de renners. De grote betekenis die hij gehad heeft voor de ronde werd meerdere malen erkend. Zo kreeg hij in 1992 een onderscheiding van de lokale omroep ‘Cranendonck Lokaal’ namelijk ‘d’n Doorzetter’. In 1995 kreeg hij de legpenning van de gemeente Maarheeze en in het jaar 2000 werd hij koninklijk onderscheiden. Leo van Ganswinkel droeg in

vrijdag 10 augustus
**JUBILEUM
 WIELERFEEST
 IN MAARHEEZE**

PROGRAMMA vrijdag 10 augustus

13.30 uur criterium voor sportklasse A
 15.00 uur RABO Dikke Banden Race
 15.45 uur criterium voor Elite/Neo-amateurs
 17.45 uur criterium voor oud-Tourrenners en regionale oud-profrenners
 19.00 uur reclame-karavaan
 20.00 uur internationaal avond-criterium voor professionals met o.a.: O'Grady, Svorada, Ivanof, Knaven, Van Heeswijk, Koerts en diverse regionale renners.

parcours Stationstraat-Vogelsberg-Moonslaan

ENTREE GRATIS!

Ook het feestprogramma in de grote tent langs het parcours is gratis toegankelijk.

De Mijl van Mares viert dit jaar een jubileum. Vrijdag 10 augustus wordt voor de 40e keer dit wielerspektakel gehouden. Naast de diverse criteriums treden 's avonds in de feesttent landelijk bekende bands op en lopen langs het parcours dweilorkesten. De Mijl van Mares is een dorpsfeest met veel sfeer en uitstekende sport en is gratis toegankelijk.

Kijk voor meer info op: www.mijlvanmares.nl

sponsor:

Het affiche van de 40e Mijl van Mares in 2001.

Het bestuur in het jaar 2000. Achterste rij van links naar rechts: Twan Verweerden, Frans Boelens, Hub Fiddelaars, Michel van Gansswinkel, Piet Kanen, Frans Swinkels. Zittend van links naar rechts: Hannie van der Horst, Eric Biemans, Cees Warendorff. Vooraan: Frits van Meijl.

ditzelfde jaar de leiding over zijn bedrijf over. Echter zodanig, dat de sponsoring van 'De Mijl' niet in gevaar kwam.

Rond de eeuwwisseling

Eind jaren negentig komt er een flinke aanvulling in het bestuur. Waar eerst het Dagelijks Bestuur met enkele bestuursleden de organisatorische voorbereidingen bedachten/uitvoerden en de werkploeg op de dagen rondom de wielerskoers volop in touw was, werd er vanaf toen voor een andere koers gekozen. Het bestuur breidde uit waarbij bestuursleden een bepaald facet van de organisatie onder hun beheer kregen. Denk hierbij o.a. aan: Parcours en Tenten, Horeca, Muziek & Amusement en PR & Communicatie. De bestuursleden vormden zelf een werkgroep waarmee zij hun taak invulling gaven. Daarnaast vormden zij de verbinding tussen de werkgroep en het bestuur. De organisatie werd steeds professioneler. Daarnaast bleef de werkploeg ieder jaar vernieuwen. Als er aan de bovenkant iemand stopte (omdat hij zichzelf te oud vond worden), dan kwamen er aan de onderkant weer jonge krachten bij. Deze groep bestond uit (voornamelijk) mannen uit Maarheeze, ieder met een verschillende achtergrond. Maar in dit gezelschap waren ze allen één. En dát trok zelfs een keer een nieuw werkploeglid uit Someren aan!

De veertigste Ronde van Maarheeze, de huidige 'Mijl van Mares'

Op 10 augustus 2001 is er reden tot groot feest. De veertigste ronde wordt uitbundig gevierd. Op 9 augustus was er een grote receptie, het programma op de 10e augustus zag er als volgt uit:

- 13.30 uur start met Sportklasse A (60 km)
- 15.00 uur 'Rabo Dikke Bandenrace' voor de schooljeugd van Maarheeze en omgeving.
- 15.45 uur Elite/Neo amateurs (80 km)
- 17.45 uur Oud-beroepsrenners
- 19.00 uur reclamekaravaan
- 20.00 uur Profs (100 km)

Bijzonder was dat Jan Janssen, winnaar van de 'Tour de France' in 1968 en wereldkampioen in 1964 op de weg, de start van de wedstrijden deed.

Het was een groot feest, met diverse bands in de feesttent en dweilorkesten langs het parcours. Bijzonder is ook de ronde van Oud-Vedetten. Eerder was dat al gebeurd bij het 25-jarig bestaan. Ook nu kwamen maar liefst 25 beroemde namen uit het verleden aan de start. Een kans om nog eens te genieten van de vergane glorie uit het wielerpeloton.

In gesprek met Frans Swinkels en Eric Biemans

Het is een open deur intrappen als je in Maarheeze vertelt dat Frans Swinkels

Van links naar rechts: Joop Zoetemelk, Jan Ceelen, Wies van Dongen, en Johan van der Velde, 1991.

van zeer groot belang is geweest voor het dorp. Hij was jarenlang actief bij het carnavalsgebeuren en speelde een grote rol in de plaatselijke politiek. Maar de meeste Maarheezenaren kennen hem toch van de wielerronde, later 'de Mijl van Mares'. Dus alle redenen om met hem in gesprek te gaan om nog eens terug te kijken op de jaren onder zijn voorzitterschap en de ontwikkelingen gedurende de laatste jaren. Waarin natuurlijk ook Corona zijn rol speelde.

Op een regenachtige morgen reden we naar Maarheeze en werden warm ontvangen door Frans Swinkels en zijn vrouw Koos met een lekker bakje koffie en een smakelijk koekje. Ook oud-bestuurslid Eric Biemans was er bij. Eric is 25 jaar bestuurslid geweest van 1994 tot 2019. Frans was een van de organisatoren van het eerste uur. Vanuit de duivenbond werd hij erbij gehaald maar hij was ook een groot liefhebber van de wielersport. Hij bezocht alle koersen tot in de wijde omgeving en kende alle renners. Bovendien legde hij heel makkelijk contact met iedereen. Hij hield tijdens zijn koersbezoeken zijn oren en ogen altijd goed open en kon daar vaak later voor Maarheeze zijn voordeel mee doen. Zo trof hij bij voorbeeld Tom Boonen in Neerpelt. Het zou mooi zijn hem naar Maarheeze te kunnen halen. Tom had ook een aanbieding van Surhuisterveen maar dat vond hij toch wel erg ver. "Een hele dag in de auto", dat zag hij niet zo zitten. "Waar woon je?", vroeg hij daarop aan Frans. "Net over de grens", antwoordde die gevat en de deal was snel gesloten.

Frans vertelt verder: “In Linne hoorde ik dat Greg Lemond, een absolute topper in zijn tijd, ook wel belangstelling had voor de ‘Mijl van Mares’”. Frans sprak er Leo van Gansewinkel op aan die er wel oren naar had en meteen zijn eigen financiële bijdrage flink opschroefde met als resultaat dat Greg in Maarheeze aan de start verscheen. Leo was een echte wielervriend die ook al in 1974 spontaan een behoorlijke donatie deed waardoor de ‘Ronde van Maarheeze’ een doorstart kon maken.

Een echt dorpsgebeuren

Niet alleen de grote sponsors waren onmisbaar. Eric en Frans benadrukken dat de ‘Ronde’ en later de ‘Mijl van Mares’ breed gedragen werd door de bevolking. “Het hele dorp werd gemobiliseerd. Er waren vrijwilligers en helpers door alle lagen heen om bij te springen. Van broodjes smeren tot renners in huis nemen. De profrenners b.v. werden gewoon bij mensen in Maarheeze ondergebracht om zich om te kleden, te douchen, oliesmeer op hun benen te doen enz. Er werden zodoende vriendschappen voor het leven gesmeed. Zo kwam Henk Lubberding jaren achtereen bij Annie Strik over de vloer”. “In het bestuur had iedereen zijn speciale werkzaamheden, voeg daarbij de sponsors en de belangeloze inzet van de vele vrijwilligers, al of niet in de diverse werkgroepen, en je hebt de pijlers waarmee gewerkt werd”, beaamt Eric.

Van links naar rechts: Joop Zoetemelk, Peter Winnen en Johan van der Velde, 1982.

Frans Swinkels en Eric Biemans, 2022 (foto: Theo Martens, Budel).

Een gezellige sfeer

Omdat het om een officiële wedstrijd ging, moest er ook een onafhankelijke jury bij zijn. De bus waarin zij plaatsnamen werd gesponsord door bandenmerk 'Vredestein'. "Die bus arriveerde vaak al een dag van te voren. 15 Augustus was toen nog een kerkelijke feestdag. Vóór de koers moest er dus eerst naar de H. Mis gegaan worden. En dat deden ze, om 6 uur in Dorplein want daar was de eerste vroegmis in de regio." Daarna kon de wielerdag beginnen. Het bier dat de mannen van Vredestein meegebracht hadden werd samen geproefd. Er heerste een gemoedelijke sfeer. Bij het foto's maken werd aangeraden "even omhoog te springen", om de Vredestein-pet op hun hoofd duidelijk in beeld te brengen! En natuurlijk waren er ook, zoals in een wielervedstrijd gebruikelijk is, ieder jaar twee 'Ronde-Missen' die in de 'Grenskoerier' uitgebreid gepresenteerd werden, wat de P.R. weer ten goede kwam.

Toen Eric Biemans in 1994 begon als bestuurslid startte hij in de muziek- en amusementsafdeling. Hij zorgde voor de komst van nationale artiesten, dweilorkesten, dansgroepjes, feesttent en – buitengebeuren. "Nationale artiesten zijn duur maar trekken wel veel volk", zei Eric. Frans was wat behoudender in het begin. "We moeten wel veel pintjes tappen dan", stelde hij. "Later was het eerder andersom: "Is het te behappen?", vroeg Eric dan". Belle Perez, een bekende Belgische zangeres trad op tijdens het 40-jarig jubileum. Jelle van Endert uit Hamont, die een heel sterke Tour de France gereden had, reed toen mee in de koers. "Ze trokken enorm veel Belgisch volk, ze waren hier gratis te zien toen", glundert Frans. De auto's stonden vanaf Soerendonk en Budel langs

Een gezellige uitstap voor de 'Vrienden van de Mijl', de groep sponsors, in 2002.

de weg geparkeerd. Met de komst van Eric veranderde ook de muzikale invulling. Jarenlang speelde in Maarheeze een Belgische band. “Awel is da die tent met die bomen?“, vroegen zij dan en kwamen weer spelen. Eric regelde avondvullende optredens van coverbands zoals Anderkovver. En hij liet ook grotere (nationale) artiesten komen als Bertus Staigerpaip en Glennis Grace. Later hield Eric zich ook bezig met de P.R. en Communicatie.

Van oud naar nieuw

Frans vertelt: “Vroeger begonnen de bestuursvergaderingen om acht uur ’s avonds. Een begintijd was er wel maar de eindtijd lag niet vast. “De vergaderingen gingen soms lang door. Piet Kanen, de penningmeester was daar heel soepel in”, zegt Frans en hij voegt er aan toe: “goeie ideeën kwamen ook vaak in de ‘kleine uurtjes’”. In 2011 stopte Swinkels. Frans werd onderscheiden voor zijn vele diensten maar hij bleef zich als erevoorzitter zeker nog 10 jaar inzetten voor ‘de Mijl’. Zijn brede contacten kwamen vaak van pas. Toen hij bij voorbeeld hoorde dat Marianne Vos ook wel zou willen komen, zei Frans: “Laat mij maar” en hij belde de vader van Marianne op, maakte een praatje en kon er een gunstig contract uitslepen. “Daar doe ik het voor”, zegt Frans heel vergenoegd en stellig.

Toen Frans Swinkels de voorzittershamer neerlegde was het moeilijk om een opvolger te vinden. Ten slotte stemde de buurman van Frans, Cees Warendorff, erin toe om voorzitter te worden. Om minder afhankelijk te zijn van grote sponsors werd er een nieuwe sponsorgroep benaderd en ontstond er een breder sponsorveld van circa 40 vrienden. Traditioneel wordt hen in mei een mooi dagprogramma aangeboden met een bijbehorend natje en droogje. Tussendoor kan er flink ‘genetwerkt’ worden, wat ook zo zijn voordelen heeft.

Het bestuur heeft door het jaar ongeveer eens per maand contact met elkaar. Maar naarmate de dag van ‘de Mijl’ nadert, wordt dat veel frequenter waarna de aftrap met de diverse werkgroepen volgt om alles in goede banen te leiden. Eric Biemans stopte in 2019 maar is nog zeer ‘Mares betrokken’ en zit nog in diverse besturen. Ook is hij actief met het schrijven en samenstellen van een speciaal jubileumboek over de Mijl. Het wordt een boek met prachtige verhalen en grappige anekdotes en foto’s. Het is de bedoeling om het boek in 2023 bij de 60e editie van de wielerronde te presenteren. De wielerronde in Maarheeze heeft dus al een lange geschiedenis met ups en downs, maar bestaat nog steeds. Er werden toch altijd weer enthousiaste bestuurders gevonden. Na Cees Warendorff besloten de gebroeders Bram en Koen Bax om de bestuurlijke kar te trekken want zo een uniek dorpsgebeuren verdient het om doorgezet te worden. En dat kunnen wij alleen maar beamen.

De veranderingen zetten door

In de recente jaren is er weer een veranderende tendens in het bestuur te zien. De bezetting is iets gekrompen. Enerzijds door het steeds perfecter doorgevoerde en meer uitgewerkte beleid. Anderzijds, omdat de bestuursleden van nu anders zijn. Vroeger ging men deze taak voor onbepaalde tijd (lees: jaren) aan. Tegenwoordig committeren bestuursleden zich vaak maar voor enkele jaren aan zo’n functie. Ook had het bestuurslid vroeger de onvoorwaardelijke steun van het thuisfront, die vaak ook (als vanzelfsprekend) hun steentje aan de wielerronde bijdroegen. Tegenwoordig is het meer een keuze van het bestuurslid zelf en de achterban heeft verder geen (directe) binding met ‘De Mijl’. Niet dat dit beter of slechter is. Het is gewoon een andere tijd.

Noot

1. Dit artikel werd samengesteld met behulp van diverse kranten en brochures die bij de verschillende evenementen zijn uitgegeven alle onder verantwoordelijkheid van het bestuur van de ronde. Alle mondelinge informatie kwam van Frans Swinkels en Eric Biemans in individuele en gezamenlijke gesprekken. Wij danken hen voor alle ontvangen medewerking en adviezen bij dit artikel. Behoudens anders aangeduid zijn de gebruikte foto’s privé-eigendom van Frans Swinkels. Dank aan de fotoclub van Heemkundekring ‘De Baronie van Cranendonck’ voor het scannen en bewerken van de foto’s.

*Het laboratorium van de KZM in 1954
(collectie Jac Duis, Budel).*